

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 118/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 30 listopada 2020 roku w sprawie II K 949/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	P. S.	Dokonanie przypisanego oskarżonemu czynu w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k.	wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24.03.2014 r. w sprawie XII 165/13	530-536
wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24.10.2014 r. w sprawie II AKa 302/14	537-538			
obliczenie kary	539			
zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy	540			

1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24.03.2014 r. w sprawie XII 165/13	wiarygodny, nie budzący zastrzeżeń urzędowy dokument ilustrujący stopień demoralizacji oskarżonego oraz potwierdzający podejmowane wobec niego działania resocjalizacyjne, a także działanie w przypadku czynu przypisanego mu w niniejszym postępowaniu w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k.		
wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24.10.2014 r. w	wiarygodny, nie budzący zastrzeżeń urzędowy dokument ilustrujący stopień demoralizacji			

<p>sprawie II AKA 302/14</p>	<p>oskarżonego oraz potwierdzający podejmowane wobec niego działania resocjalizacyjne, a także działanie w przypadku czynu przypisanego mu w niniejszym postępowaniu w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k.</p>	
<p>obliczenie kary</p>	<p>wiarygodny, nie budzący zastrzeżeń urzędowy dokument ilustrujący stopień demoralizacji oskarżonego oraz potwierdzający podejmowane wobec niego działania resocjalizacyjne, a także działanie w przypadku czynu przypisanego mu w niniejszym postępowaniu w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k.</p>	
<p>zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy</p>	<p>wiarygodny, nie budzący zastrzeżeń urzędowy dokument ilustrujący stopień demoralizacji oskarżonego oraz potwierdzający podejmowane wobec niego działania resocjalizacyjne, a także działanie w przypadku czynu przypisanego mu w</p>	

	niniejszym postępowaniu w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Rażąca niewspółmierność orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary zaledwie 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, wyrażającą się w jej rażącej łagodności, wynikającej z nienależytego uwzględnienia przez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Sąd I instancji okoliczności obciążających oskarżonego, a w szczególności wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, stwierdzonego upojenia alkoholowego oskarżonego oraz jego uprzedniej karalności za czyny podobne, tj. z art. 197 § 2 k.k., art. 280 § 1 k.k. i z art. 190 § 1 k.k., jak i działanie P. S. w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k., a także wobec stwierdzenia przez Sąd I instancji braku okoliczności łagodzących, co w konsekwencji powoduje, iż orzeczona kara nie spełnia swych celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie powinna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, podczas gdy wymienione wyżej okoliczności przemawiają za potrzebą orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w większym wymiarze, ponieważ jedynie surowsza kara

	będzie odpowiadać dyrektywom wynikającym z treści art. 53 k.k.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary, środka karnego czy nawiązki musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd, iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza</p>			

znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, środka karnego czy też nawiązki, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara lub środek nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem

może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

W aspekcie powyższego Sąd Okręgowy podzielił co do zasady zarzut apelującego, iż wymierzona oskarżonemu kara jest rażąco

niewspółmiernie łagodna.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy co prawda prawidłowo ustalił katalog okoliczności wpływających na wymiar kary (brak okoliczności łagodzących i jako okoliczność obciążającą uprzednią karalność, w tym za przestępstwo podobne w warunkach recydywy), jednak nadał im zbyt małą wagę co doprowadziło do nietrafnego rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Trzeba mieć wszak na względzie, iż oskarżony dopuścił się działania przestępczego godzących w takie dobra prawne jakimi są wolność w aspekcie jego intymnej, seksualnej sfery życia, realizowanej zarówno w kontekście jego indywidualnych praw, jak i norm postępowania zwyczajowo przyjętych w życiu społecznym, chodzi też o prawo człowieka w zakresie samostanowienia w

sferze seksualnej, a konieczność ochrony tej sfery niewątpliwie wynika między innymi z przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka. Wypełniając znamiona czynu mu przypisanego działał umyślnie, z premedytacją, wręcz zuchwale. Wykorzystując zaufanie pokrzywdzonej K. R. (pokrzywdzona знаła oskarżonego i nie miała żadnych podstaw by przypuszczać, że może ją spotkać cokolwiek złego z jego strony), udał się z nią w dniu zdarzenia do jego mieszkania mieszczącego się w T. przy ul. (...), gdzie wspólnie spożywali alkohol i rozmawiali, a następnie pomimo jej stanowczego sprzeciwu zwerbalizowanego prośbami o puszczenie jej i krzykiem, a nawet szarpaniem doprowadził do obcowania płciowego (odbył stosunek płciowy dopochwowy i doodbytniczy). Używał przy tym wobec pokrzywdzonej przemocy

polegającej na przytrzymywaniu jej, oraz zastosowaniu chwytów obezwładniających. W tych okolicznościach rozmiar krzywd (cierpienia fizycznego i psychicznego), jakich doznała K. R. był niewątpliwie olbrzymi, co w rezultacie wpływać musiało w stopniu zasadniczym na wymiar kary. Nie może również umknąć uwadze fakt, iż oskarżony był już karany i pomimo stosowanych wobec niego represji karnych ponownie popełnił przestępstwo, w dodatku w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k., gdyż uprzednio karany był za przestępstwa z użyciem przemocy - stypizowane w art. 197 § 2 k.k. Nie bez znaczenia pozostaje też postawa procesowa oskarżonego, który początkowo przyznał się do stawianego mu zarzutu, a ostatecznie do niego się nie przyznał oraz był bezkrytyczny

wobec swojego zachowania.

Wskazać należy, iż zachowanie oskarżonego przejawiające się w zgwałcenia bezbronnej kobiety, zdaniem sądu odwoławczego było niedopuszczalne, bulwersujące i karygodne, a konsekwencji w sferze psychiki pokrzywdzonej - winno zostać właściwie napiętnowana i działać odstrasząco nie tylko dla samego oskarżonego, ale też innych potencjalnych sprawców tego typu czynów. Reasumując zestawienie postępowania oskarżonego ze skutkami w sferze emocjonalnej i psychiki pokrzywdzonej słusznie dały asumpt do uznania przez Sąd I instancji, że kara na poziomie 5 lat spełni swe funkcje prewencji indywidualnej i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

A zatem, analiza powyższych

okoliczności przemawia za tym, że adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego będzie kara 5 lat pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu Odwoławczego, tak ukształtowany wymiar kary w stopniu dostatecznym uzmysłowi oskarżonemu karygodność jego postępowania, unaoczni mu obowiązek respektowania ustalonych norm prawnych, a także ugruntuje przekonanie o nieopłacalności popełniania przestępstw. W dodatku taka sankcja karna ukształtuje w społeczeństwie przekonanie o nieuchronności kary i zostanie odebrana jako reakcja sprawiedliwa na popełnione przez oskarżonego przestępstwo, z drugiej zaś wzbudzi w społeczeństwie przekonanie o nieopłacalności zamachów na dobra chronione prawem, wzmoże poczucie odpowiedzialności,

<p>ugruntuje poszanowanie prawa i będzie skutkowała wyrobieniem właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Biorąc pod uwagę okoliczności wskazane powyżej wniosek skarżącego zasługiwał na uwzględnienie.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.

**1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

Utrzymanie w mocy
rozstrzygnięć
zawartych w
punktach od 1
do 3 w zakresie
nie podlegającym
modyfikacji opisanej
w punkcie 5.2.1.
dotyczącej
orzeczonej kary.

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

Wyrok we
wskazanym zakresie
słuszny. Sąd I
instancji
przeprowadził w
przedmiotowej
sprawie
postępowanie
dowodowe w sposób
wszechstronny i
wyczerpujący, a
następnie
zgromadzony
materiał dowodowy
poddął rzetelnej
analizie i na tej
podstawie
wyprowadził
całkowicie słuszne

<p>wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne.</p> <p>Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - podwyższenie orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności do 5 lat. 		

Zwięźle o powodach zmiany			
Motywy zmiany wyroku w powyższym zakresie zostały szczegółowo określone w punkcie 3.1 tabeli.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Sąd Okręgowy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 w zw. z art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013r. poz. 1247), § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca	

2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. 2013.663 j.t.) zasądził od oskarżonego P. S. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 tytułem opłaty za drugą instancję i kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków (to jest tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń) związanych z postępowaniem odwoławczym. Bowiem sytuacja materialna oskarżonego (posiadanie dochodów z pracy zarobkowej) nawet w sytuacji posiadania na utrzymaniu osób najbliższych (jednego dziecka) wskazuje, że przy wykazaniu minimum dobrej woli i chęci uiszczenia należności na rzecz Skarbu Państwa będzie w stanie to uczynić (tym bardziej, że istnieje możliwość uregulowania kosztów sądowych w formie ratalnej). Zatem obciążenia na poziomie ukształtowanym

	orzeczeniem sądu odwoławczego będą współmierne do wagi czynów mu przypisanych i będą stanowiły dla niego dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości jego czynu, jak i jego możliwości finansowych.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator Prokuratury Rejonowej w Tomaszowie Mazowieckim.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 30 listopada 2020 roku w sprawie II K 949/19.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana